

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

❧ תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ ❧

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"ב - חלק ט"ז

קונטרס 946

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

החזיר את העולם לתהו ובהו... ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרצופים, [שתי התורות] הוא ג"ן סדרים, [תורה שבכתב הוא ג"ן פרשיות] שנאמר בו גן נעול אחותי כלה, גן נעול מצד של ס' סתומה, ו' הוא נעול בששת ימי המעשה וביום השבת יפתח, ובשבת כדי שלא תהיה כנועל דלת בפני לוי, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות.

ובאלו שלא מלויים אותה [בשביל כבוד השכינה] ולא מוסיפים [בשבת השכינה פתוחה ויכולים לבא וללות ולקבל] לשבתות ולמים טובים, היא סתומה להם, [תוספת נשמה יתירה – השכינה סתומה להם מלהאיר להם מקדשת השבת] ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, [ברוחניות ובגשמיות] והיא תוספת של רוח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשאר עני, ואם הוא חכם, חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר בממון, מסתלק ממנו ונשאר עני יבש, כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא נשמת כל חי, ונשאר יום השבת עני ושכינה יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה כנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז "וכנגה זרועיה תצמיח". אף כך גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שזורעים ממנו, וישמחו את ישראל

ו. ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו... ואלין אינון דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינון דו פרצופין, איהו ג"ן סדרים דאתמר בה (שיר ד' י"ב) "גן נעול אחותי כלה, גן נעול..." מסטרא דס' סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מ"ו א') "יהיה סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח", ובשבת בגין דלא תהא כנועל דלת בפני לווי, דאתמר בהו לוו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגבייהו דאינון נשמתין יתירין.
ז. ובאלין דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולמים טובים, איהי סתומה להון, ובגין דא כל המוסיף מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירה, ואיהי תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממוןא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף ל"ח ע"ב) מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה כנגד מדה, וכל מאן דאוסף בשבת, אז "וכנגה זרועיה תצמיח" (ישעיהו ס"א י"א). אוף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינון נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדון לון לישראל לתתא מזיו כבודא.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיך" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

למטה מזיו כבודה. ועין עוד בבאור מתוק מדבש, שם, שפידוע צריך להוסיף במאכל ובמשתה לכבוד שבת קודש כך גם צריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה בשבת, ועל זה מזהיר הזוהר הקדוש, עין שם דבריו. ולפי דברי קדשו, בשבת קודש מכרח ללמוד זוהר, דאין לך הוספה בלמוד התורה כמו למוד הזוהר בשבת.

הבה נתחזק בלמוד הזוהר הקדוש בכל יום ויום ובפרט בלמוד בשבת קודש, שנחשב למאה מליון שנה תורה.

רבותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החל, כלשון הזהר הקדוש (סוף פרשת "שלח-לך") – זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

מרנא הריח הטוב, בספרו "בן איש חי" (פרשת שמות שנה שניה) כתב, וזה לשונו: כתבו המקבלים זכרונם לברכה, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול, עד כאן לשון קדשו. רבנו מרדכי שרעבי זכותו יגן עלינו התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שוה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל". ופסק הגאון הקדוש הכף החיים (קנ"ה סקי"ב), דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זכותו יגן עלינו, מאור עינינו, בעל "הפסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכף החיים (סימן קנ"ה סקי"ב), וזה לשון ה"פסא מלך" (תקון מ"ג), כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שפן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא. גם בתקון ל' פתב (הפסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארץ גלותא כי הם מעכבים הגאולה

וַיֵּשׁ תְּהוֹם דְּאִיהוּ בְּהַפּוּךְ אֶתְּוֹן הַמּוֹת, וְאִיהוּ הָרֵג. וְאַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין סְקִילָה שְׂרָפָה הָרֵג וְחִנּוּק י' עֲבִידַת סְקִילָה בַּה"ו. ה' עֲבִיד שְׂרָפָה בַּתְּהוּ, וְאִיהוּ קוֹ יֶרֶק. וְאִיהוּ תְּשׁוּבָה. ה' אֶתְלַבֶּשֶׁת בִּיה לְמַעַבְד דִּינָא בְּחִיבָא. ו' אֶתְלַבֶּשׁ בַּחֲשָׁן לְמַעַבְד בִּיה שְׂרָפָה. ה' אֶתְלַבֶּשׁ בַּתְּהוֹם דְּאִיהוּ הַמּוֹת לְמַעַבְד בִּיה הָרֵג. וְהָאֶרֶץ כְּלִילָא מִכְּלָהוּ קַלְפִּין, וְשִׁכְיִנְתָּא מִתְלַבֶּשֶׁת בַּה לְבַעֲרָא רוּחַ הַטְּמָאָה.

וְהָאֶרֶץ כְּלוּלָה מִכָּל הַקְּלָפוֹת, וְהַשְׁכִּינָה מְלַבֶּשֶׁת בַּה לְבַעֲרָא אֶת רוּחַ הַטְּמָאָה, כְּמוֹ שְ�נַאֲמַר וְאֶת רוּחַ הַטְּמָאָה אֶעֱבִיר מִן הָאֶרֶץ. וַיֵּשׁ מִי שְׁאוּמַר, שְׂבֻקְלָפוֹת הַלְלוּ הוּא הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּהַפּוּךְ הוּא"י, וְסוּד הַדְּבָר - וְכָל זֶה אֵינְנוּ שׁוֹרָה ל"י. וְהֵם ה' בַּתְּהוּ, ו' בַּתְּהוּ. ב"ו הו"א אַנְי וְה"ו. וְחֲשָׁן עַל פְּנֵי תְּהוֹם. וְחֲשָׁן - בּוֹ ה'. תְּהוֹם - בּוֹ י'. וְכֹאֲשֶׁר ה' הַקְּטָנָה בְּקִלְפָה, שְׂהִיא תְּהוּ, מַה כְּתוּב? לֹא תְּהוּ בְּרָאָה, שְׂאִין לָהּ חֲבוּר וְיַחֲדוּ עִם בְּעֻלָּה כְּשֶׁהִיא מִתְלַבֶּשֶׁת בַּתְּהוּ.

וְהַקְּלָפוֹת הַלְלוּ נִקְרְאוֹת עֲרִיּוֹת, וְעֲלִיהֶם נֶאֱמַר עֲרוֹת אֲבִיד וְעֲרוֹת אֶמֶךְ לֹא תִגְלֶה. זֶה תְּהוֹם וְחֲשָׁן, שְׂהֵם עֲרוֹת הָאֵב וְהָאֵם שְׂהֵן י"ה. עֲרוֹת אִשָּׁה וּבְתָה - תְּהוּ וְחֲשָׁן. עֲרוֹת אַחֻתָּךְ בַּת אֲבִיד אוֹ בַת אֶמֶךְ - זוֹ ה' הַקְּטָנָה. כָּל הַעֲרִיּוֹת הֵן כְּאֵן, וְכֹאֵן נֶאֱמַר (ישעיה נג) לֹאֲכַל לְשִׁבְעָה וְלִמְכָּסָה עֲתִיק.

וְהָאֶרֶץ הִיְתָה תְּהוּ. בְּזִמְנָ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִיָּה בְּאֵלֵי הַקְּלָפוֹת, הִיָּה בּוֹנֶה עוֹלָמוֹת וּמַחְרִיבֵן. וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ שְׂאִין הַשְּׂפָעָה כָּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְהַנֶּהָר, שְׂהוּא צִדִּיק, יַחֲרֹב וְיִבֶּשׁ, בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת, בְּעוֹלָם הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא. וַיֵּשׁ מִי שְׁאוּמַר, שְׂעֻלָּה

וְאִיתָ תְּהוֹם דְּאִיהוּ בְּהַפּוּךְ אֶתְּוֹן הַמּוֹת, וְאִיהוּ הָרֵג. וְאַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין סְקִילָה שְׂרָפָה הָרֵג וְחִנּוּק י' עֲבִידַת סְקִילָה בַּה"ו. ה' עֲבִיד שְׂרָפָה בַּתְּהוּ, וְאִיהוּ קוֹ יֶרֶק. וְאִיהוּ תְּשׁוּבָה. ה' אֶתְלַבֶּשֶׁת בִּיה לְמַעַבְד דִּינָא בְּחִיבָא. ו' אֶתְלַבֶּשׁ בַּחֲשָׁן לְמַעַבְד בִּיה שְׂרָפָה. ה' אֶתְלַבֶּשׁ בַּתְּהוֹם דְּאִיהוּ הַמּוֹת לְמַעַבְד בִּיה הָרֵג.

וְהָאֶרֶץ כְּלִילָא מִכְּלָהוּ קַלְפִּין, וְשִׁכְיִנְתָּא מִתְלַבֶּשֶׁת בַּה לְבַעֲרָא רוּחַ הַטְּמָאָה. כְּמָה דְּאֶת אֶמֶר (זכריה יג ב) וְאֶת רוּחַ הַטְּמָאָה אֶעֱבִיר מִן הָאֶרֶץ, וְאִיתָ מָאן דְּאֶמַר דְּבִאֲלִין קַלְפִּין אִיהוּ שְׂמָא קַדִּישָׁא בְּהַפּוּכָא הוּא"י. וְרָזָא דְּמִלָּה (אסתר ה יג) וְכָל זֶה אֵינְנוּ שׁוֹרָה ל"י. וְאֵנּוֹן ה' בַּתְּהוּ ו' בַּתְּהוּ. ב"ו הו"א אַנְי וְה"ו. וְחֲשָׁן עַל פְּנֵי תְּהוֹם. וְחֲשָׁן בִּיה ה'. תְּהוֹם בִּיה י'. וְכַד אִיהִי ה' זַעֲרִיא בְּקִלְפָה דְּאִיהִי תְּהוּ, מַה כְּתִיב (ישעיה מה יח) לֹא תְּהוּ בְּרָאָה. דְּלִית לָהּ חֲבוּרָא וְיַחֲדָא עִם בְּעֻלָּה כַּד אִיהִי מִתְלַבֶּשֶׁת בַּתְּהוּ.

וְאֶלִּין קַלְפִּין אֶתְקַרִּיאוּ עֲרִיּוֹת, וְעֲלִיהוּ אֶתְמַר (ויקרא יח ז) עֲרוֹת אֲבִיד וְעֲרוֹת אֶמֶךְ לֹא תִגְלֶה. דָּא חֲשָׁן וְתְּהוֹם דְּאֵנּוֹן עֲרוֹת אֶבָּא וְאֶמָּא דְּאֵנּוֹן י"ה. (שם פסוק יז) עֲרוֹת אִשָּׁה וּבְתָה, תְּהוּ וְחֲשָׁן. (שם פסוק ט) עֲרוֹת אַחֻתָּךְ בַּת אֲבִיד אוֹ בַת אֶמֶךְ, דָּא ה' זַעֲרִיא. כְּלָהוּ עֲרִיִין אֵנּוֹן הִכָּא וְהִכָּא אֶתְמַר (ישעיה כג יח) לֹאֲכַל לְשִׁבְעָה וְלִמְכָּסָה עֲתִיק.

וְהָאֶרֶץ הִיְתָה תְּהוּ. בְּזִמְנָא דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הִיָּה בְּאֲלִין קַלְפִּין הִיָּה בּוֹנֶה עוֹלָמוֹת וּמַחְרִיבֵן. וְהָאֵ אֲוִקְמוּהָ דְּלִית הַשְּׂפָעָה כָּכָל עֲלָמִין. וְנֶהָר דְּאִיהוּ צִדִּיק יַחֲרֹב וְיִבֶּשׁ בְּתַרִּין עֲלָמִין בְּעֻלָּמָא דִּין וּבְעֻלָּמָא דְּאַתִּי. וְאִיתָ מָאן

דָּאָמַר דְּסָלִיק בְּמַחְשַׁבְתָּהּ לְמַבְּנֵי עֲלָמִין
וּלְהַחְרִיבָן, וְאָמַר דִּין מְהִנֵּן לִי וְדִין לֹא מְהִנֵּן
לִי. אֵלֶּיךָ דְּאִתְמַר בְּהוֹן אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ
מְהִנֵּן לִי. אַחֲרָנִין דְּאִתְמַר בְּהוֹן וְהָאָרֶץ הִיָּתָה
תְּהוֹ וּבְהוֹ, דְּאִתְחַזֵּי עַל עֲלָמִין דְּסָלִיק בְּרַעוּתָהּ
לְמַבְּרָא לֹוֹן וְלֹא עֶבֶד לֹוֹן. עֲלִיָּהּ אִתְמַר תְּהוֹ
וּבְהוֹ בְּאֵלֶּיךָ אָמַר לֹא מְהִנֵּן לִי.

וּבְזִמְנָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאֵלֶּיךָ קְלָפִין אִתְמַר
בֵּיהּ (איכה ג ד) סִכְתָּה בַּעֲנָן לָךְ מַעְבּוֹר
תַּפְלָה. בְּהוֹ וְחֻשָּׁף, עֲלִיָּהּ אִתְמַר (שמות יד כ) וַיְהִי
הָעָנָן וְהַחֹשֶׁף. וְאֵלֶּיךָ אֲנֹוֹן קְלָפִין דְּאִגּוּזָא מִחָא
מִלְּגָאוּ דְּאִתְפַּלֵּג לְאַרְבַּע סֻטְרִין, דָּא יְהוֹ"ה
דְּאִיָּהּ לֹא קָבִיל מִסָּאֲבֹו. בְּמָה דָּאִתְ אָמַר (ירמיה
כג כט) הֲלֹא כֹה דִּבְרִי בְּאֵשׁ נֹאֵם ה' מָה אֲשָׁא
לֹא מִקְבֵּל טְמֵאָה, אִף שְׁמָה לֹא מִקְבֵּל טְמֵאָה.
וּבְזִמְנָא דְּמִתְעַבְרִין אֵלֶּיךָ קְלָפִין מִאִגּוּזָא.
עֲלוּתָא דְּאִיָּהּ שְׁכִינְתָּא אֲדִנִּי סִלְקָא
לְגַבִּי בַּעֲלָה דְּאִיָּהּ יו"ד, דְּבְזִמְנָא דְּאִיָּהּ הָוָה
מִתְפַּסְיָא מִנָּה בְּאֲנֹוֹן קְלָפִין, אִיָּהּ אִתְקִרִיָּאֵת
עֲנִיָּה יְבֻשָּׁה, וְלִית לָהּ אֵלָא מָה שְׁהִבִּיאוּ לָהּ
עֲבָדֶיהָ בְּחֻשָּׁאִי.

וּבְהוֹ הוּא זִמְנָא דְּאִתְפַּשֵּׁט קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
מֵאֵלֶּיךָ קְלָפִין אִתְמַר בֵּיהּ (ישעיה ל כ) וְלֹא
יִכְנַף עוֹד מוֹרִיךְ וְהִיוּ עֵינֶיךָ רְאוּת אֶת מוֹרִיךְ.
וּמִיד דְּהוּה יְבֻשָּׁה אִתְמַר בֵּיהּ (שם ו ג) מִלֹּא כָּל
הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְאִתְקִרִיָּאֵת בְּרַכָּה דִּילָהּ, קְטֻרֶת
דִּילָהּ, קְרִבְנָא דִּילָהּ, קְשׁוּרָא דִּילָהּ, עוֹלָה (דף
קלא ע"א) דִּילָהּ, וְאוֹקִידַת כָּל אֲנֹוֹן קְלָפִין וְסִלְקַת
לְגַבִּיהּ. הָדָא הוּא דְּכִתִּיב (ויקרא ו ב) זֹאת תֹּוֹרַת
הָעֹלָה, בְּעֲלוּתָא דְּשַׁחֲרִית. הִיא הָעֹלָה אִיָּהּ
הָעוֹלָה לְגַבִּיהּ בְּעֲלוּתָא דְּמִנְחָה. עַל מוֹקֵדָה עַל
הַמִּזְבֵּחַ כָּל הַלֵּילָה בְּעֲלוּתָא דְּעֶרְבִית. דְּבֵיהּ

בְּמַחְשַׁבְתּוֹ לְבָנוֹת עוֹלָמוֹת
וּלְהַחְרִיבָן, וְאָמַר: אֵלָה מוֹעִילִים
לִי, וְאֵלֹו לֹא מוֹעִילִים לִי. אֵלֹו
שְׁנַמְר בְּהֵם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
הָאָרֶץ - מוֹעִילִים לִי. הָאֲחִירִים
שְׁנַמְר בְּהֵם וְהָאָרֶץ הִיָּתָה תְּהוֹ
וּבְהוֹ, שְׁמִרָאָה עַל עוֹלָמוֹת שְׁעָלָה
בְּרַצוּנֹו לְבִרָא אוֹתָם וְלֹא עָשָׂה
אוֹתָם, עֲלִיָּהֶם נִמְרָם תְּהוֹ וּבְהוֹ,
בְּאֵלָה הוּא אָמַר לֹא מוֹעִילִים לִי.
וּבְזִמְנָן שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֵלֹו
הַקְּלָפוֹת, נִמְרָם בּוֹ (איכה ג) סִכְתָּה
בַּעֲנָן לָךְ מַעְבּוֹר תַּפְלָה. בְּהוֹ
וְחֻשָּׁף, עֲלִיָּהֶם נִמְרָם וַיְהִי הָעָנָן
וְהַחֹשֶׁף, וְאֵלֹו הֵם קְלָפוֹת הָאֲגוּזָה,
הַמֵּחַ מִבְּפָנִים שְׁנַחֲלָק לְאַרְבַּעַה
עֲדָדִים. זֶה יְהוֹ"ה שְׁהוּא אֵינֹו
מִקְבֵּל טְמֵאָה, כְּמוֹ שְׁנַמְר (ירמיה
כג כט) הֲלֹא כֹה דִּבְרִי כְּאֵשׁ נֹאֵם ה'.
מָה הָאֵשׁ לֹא מִקְבֵּל טְמֵאָה, אִף
שְׁמוֹ אֵינֹו מִקְבֵּל טְמֵאָה.
וּבְזִמְנָן שְׁמַעְבֻּרוֹת הַקְּלָפוֹת הַלְלוּ,
יִשְׁבְּרוּ מִהָאֲגוּזָה. הַתַּפְלָה, שְׁהִיא
הַשְׁכִּינָה אֲדִנִּי, עוֹלָה לְבַעֲלָהּ,
שְׁהוּא יו"ד, שְׁבִזְמָן שְׁהוּא הִיָּה
מִכְסָה מִמֶּנָּה בְּקְלָפוֹת הַלְלוּ, הִיא
נִקְרֵאת עֲנִיָּה וִיבֻשָּׁה, וְאֵין לָהּ
אֵלָא מָה שְׁהִבִּיאוּ לָהּ עֲבָדֶיהָ
בְּחֻשָּׁאִי.

וּבְאִוְרוֹ הַזִּמְנָן שְׁמַתְפַּשֵּׁט הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מִהַקְּלָפוֹת הַלְלוּ, נִמְרָם
בּוֹ (ישעיה ל) וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיךְ
וְהִיוּ עֵינֶיךָ רְאוּת אֶת מוֹרִיךְ. וּמִיד
שְׁנַהֲיָה הַיְבֻשָּׁה, נִמְרָם בּוֹ מִלֹּא
כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְנִקְרֵאת הַבְּרַכָּה
שְׁלֹו, הַקְּטֻרֶת שְׁלֹו, הַקְּרִבְנָא שְׁלֹו,
הַקְּשׁוּר שְׁלֹו, הָעוֹלָה שְׁלֹו,
וְשׁוֹרְפַת כָּל אוֹתָן הַקְּלָפוֹת וְעוֹלָה
אֵלִיו. זֶהוּ שְׁכִתוּב (ויקרא ו) זֹאת
תֹּוֹרַת הָעֹלָה, בְּתַפְלַת שַׁחֲרִית.
הִיא הָעֹלָה - הִיא הָעוֹלָה אֵלִיו
בְּתַפְלַת הַמִּנְחָה. עַל מוֹקֵדָה עַל
הַמִּזְבֵּחַ כָּל הַלֵּילָה - בְּתַפְלַת
עֶרְבִית, שְׁבֵיהּ הִיא שׁוֹרְפַת אֶת כָּל

הקלפות הללו ששולטות בליה, שהיא הגלות.

ובש"היא עולה אליו, עולה בכמה ריחות ובשמים של גן עדן, שהיא הגן של התורה, שעליו נאמר (שיר ד) גן נעול אחתי כלה. סתומה שאינה נפתחת אלא לבעלה. וכשנכבא בעלה, אדני שפתי תפתח. נפתחת אל שני עמודי האמת, ומקבל אותה בשתי זרועות. זהו שכתוב (שם) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבבקני. יהו"ה יורד אליה, וזהו הסוד של אמן יאהדונה", הוא החבור של שני השמות. ומשום זה גדול העונה אמן יותר מן המברך.

באותו הזמן שיהיו שני השמות כאחד, תתעורר בת המלך בשיר השירים, ובמשלי ובקהלת, שהם (שני שמות כאחד), שלשת אלפים משל, שלש יודיים שהם שלש טפות של המנח שיודרות מן י'. ולאן נמשכים? לצדיק שהיא קשת, ומה שהיה קטן נעשה גדול, וסוד הדבר - שופר הולך פזר גדול. מתי יהיה זורק חץ בדיוקן הזה?

עוד, פתנות עור חשוכות העינים, שנאמר בהן ותכהין עיניו מראת, להסתכל באלו שנאמר בהם נפתחו השמים ואראה מראות אלהים. שהם חמש אור של מעשה בראשית. פתנות עור הם. והארץ היתה תהו ובהו. והארץ - אחת. תהו - שמים. בהו - שלש. וחשך - ארבע. תהום - חמש. וארבע האותיות שכלולות בגוף, והן ארבעה סודות שהן קלפות האגוז. ומשום זה, והארץ היתה תהו, ופרשה שהיה היתה מקדם לבן, שפך דרך הקלפות שמקדימות את המנח. ורוח אלהים מרחפת - זה רוחו של המשיח. מיד שתהיה מרחפת על

איהי אוקידת כל אליו קלפין דשלטאן בליליא דאיהי גלותא.

וכד סליקת לגביה, סליקת בכמה ריחין ובסמין דגנתא דעדן דאיהי גן דאורייתא. דעלה אתמר (שיר ד) גן נעול אחתי כלה. סתימא דלא אתפתחת אלא לגבי בעלה, וכד ייתי בעלה, אדני שפתי תפתח, אתפתחת לגבי תרי סמכי קשוט וקבילת לה בתרין דרועין. הדא הוא דכתיב (שם ב ו) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבבקני, יהו"ה נחית לגביה ודא איהו רזא דאמן יאהדונה", איהו חבורא דתרין שמיהן. ובגין דא גדול העונה אמן יותר מן המברך. בבהוא זמנא דיהוין תרין שמיהן כחדא יתער ברתא דמלכא בשיר השירים ובמשלי ובקהלת, דאנון (תרין שמיהן כחדא), (מ"א ה יב) שלשת אלפים משל, תלת יודין דאנון תלת טפין דמחא דנחתין מן י' ולאן אתמשכו לגבי צדיק דאיהו קשת, ומה דהיה קטן אתעביד גדול. ורזא דמלה שופר הולך פזר גדול מתי יהיה זריק חץ בדיוקנא דא.

עוד (בראשית ג כא) פתנות עור חשיכין דעינין דאתמר בהון (שם כו א) ותכהין עיניו מראת, לאסתפלא באליו דאתמר בהון (יחזקאל א א) נפתחו השמים ואראה מראות אלהים. דאנון חמש אור דמעשה בראשית פתנות עור אנון (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו. והארץ חד. תהו תרין. בהו תלתא. וחשך ארבע. תהום חמש. וארבע אתון אנון דכלילן בגופא, ואנון ארבע יסודין אנון קלפין דאגוזא. ובגין דא והארץ היתה תהו, ואוקמוה תהו היתה מקדמת דנא, דהכי אורחא דקלפין דמקדמין למחא. ורוח אלהים מרחפת, דא רוחא דמשיחא. מיד דיהא מרחפת על אפי מיא דאורייתא, מיד

פני מי התורה, מיד תהיה גאלה.
זהו שכתוב ויאמר אלהים יהי
אור.

וישלחוהו' אלהים מיד המשיח
שהוא בגן עדן, שנאמר בו
וישלחוהו' אלהים מגן עדן,
מהעדון שלו. ולמה? לעבד את
האדמה, שהיא השכינה. משום
זה וישלחוהו. מיד שיצא משם,
וישכן מקדם לגן עדן את
הכרבים, שהם משיח בן דוד
ומשיח בן אפרים, שמושכים את
רוח המשיח, שנאמר בו ורוח
אלהים. זה שיל"ה, אותו שנאמר
בו ואצלתי מן הרוח אשר עליך.
שכף עולה מש"ה שיל"ה
בחשבון.

וישכן מקדם, שהקדים שילה
לשניהם, כדי שיהיה מרחפת על
פני המים של התורה, והגאלה
בו תלויה, והרי פרושה ואת להט
החרב המתהפכת. מיד תהיה
בידו מטה. ומי הוא? מטטרון,
שמתהפך ממטה לנחש ומנחש
למטה. ועוד מטה, זו השכינה
המתחננה. ואם זכו ישראל -
מטה כלפי חסד לימין, ויצאו
ברחמים, ואם לא - מטה כלפי
חובה לצד הגבורה, ששם הנחש
אל אחר, שמבקש לשפוך דם,
ויהרג המשיח ורבים מישראל.

ומשום זה נאמר (רות א') שכבי
עד הבקר, שהוא הבקר של
אברהם שיהיה מטה כלפי חסד.
ומשום זה, ואת להט החרב
המתהפכת, והכל לשמור את דרך
עץ החיים, שהיא התורה,
שנאמר בה עץ חיים היא
למחזיקים בה, והיא התורה
שבעל פה. אם זכה האדם - היא
סם חיים שלו, ואם לא - היא
מתהפכת לו לסם המות. והרי
פרושה בעלי המשנה כך, כמו
שהמטה שמתהפך ממטה לנחש

יהא פרקנא. הדיא הוא דכתיב (שם א ג) ויאמר
אלהים יהי אור.

וישלחוהו' אלהים (שם ג כג), מיד משיחא דאיהו
בגנתא דעדן דאתמר ביה וישלחוהו
ה' אלהים מגן עדן. מעדון דילה. ואמאי לעבד
את האדמה, דאיהי שכינתא, בגין דא
וישלחוהו. מיד דיפוק מתמן וישפן מקדם לגן
עדן את הכרבים, דאנון משיח בן דוד ומשיח
בן אפרים דמשכא רוחא דמשיחא, דאתמר
ביה ורוח אלהים, דא שילה, ההוא דאתמר
ביה (במדבר יא יז) ואצלתי מן הרוח אשר עליך.
דהכי סליק משה שילה בחשבון.

וישכן מקדם דאקדים שילה לתרויהו, בגין
דיהא מרחפת על אנפי מיא דאורייתא,
ופרקנא ביה תליא, והא אוקמוה ואת להט
החרב המתהפכת, מיד יהא בידה מטה ומאי
ניהו מטטרון, דאתהפך ממטה לנחש,
ומנחש למטה. ועוד מטה דא שכינתא תתא,
ואם זכו ישראל, מטה כלפי חסד לימינא
ויפקון ברחמי. ואם לאו, מטה כלפי חובה
לסטרא דגבורה, דתמן נחש אל אחר דתבע
לשפך דמא, ויתקטיל משיחא וסגיאין
מישראל.

ובגין דא אתמר (רות ג יב) חי ה' שכבי עד הבקר,
דאיהו בקר דאברהם דיהא מטה כלפי
חסד. ובגין דא ואת להט החרב המתהפכת.
וכלא לשמור את דרך עץ החיים, דאיהי
אורייתא. דאתמר בה (משלי ג יח) עץ חיים היא
למחזיקים בה. ואיהי אורייתא שבעל פה. אי
זכה בר נש, איהי סם חיים דילה. ואם לאו,
היא מתהפכת ליה לסם המות. והא אוקמוה
מארי מתניתין הכי, כגונא דמטה דאתהפך
ממטה לנחש ומנחש למטה. ובזמנא ההוא

ומנחש למטה. ובזמן ההוא ימחו
מן העולם כל אותם שנאמר בהם
ויעשו גם הם חרטמי מצרים
בלטיהם בן. עד כאן.

בזאת יבא אהרן אל הקדש. בא
וראה, אין אדם מפיק רצון
מהקדוש ברנף הוא אלא בזאת,
שעליה נאמר (משלי יח) מצא אשה
מצא טוב. וזאת היא עת לעשות
לה'. וכמה עתים יש, ועליהם
נאמר ואל יבא בכל עת. ושלמה
אמר אותם בספרו (קהלת ג) עת
לבנות ועת לשחוק. הם עשירים
ושמונה. ועל זה הזהיר לאהרן
ואל יבא בכל עת אל הקדש,
שהוא קדש ישראל לה'.

ובשששכניה הנקראת זאת עם
ישראל, שנאמר בה ואף גם זאת
בהיותם בארץ אויביהם, ישראל
מה הם אויבים לה? אנה הלך
דודף היפה בנשים (שיר השירים ו),
בכמה תחנונים ותפלות וציצית
ותפלין ושפות וקמים טובים,
שעליו נאמר (שמות לא) ביני ובין
בני ישראל אות היא. אות של
ברית מילה, אות של שבת, אות
של יום טוב, אות של תפלין.
ועליו נאמר על זאת יתפלל כל
חסיד אליך. מצא אשה מצא טוב.
והנביא אמר (ירמיה יט) אל יתהלל
חכם כי אם בזאת.

ויעקב אבינו בעבור שהיה יודע
שזאת היא היתה עקר להפיק
רצון אבינו שבשמים, צוה לבניו
והודיעם בזאת, שנאמר (בראשית
מט) וזאת אשר דבר להם אביהם.
ודוד היה יודע שבה מפיק רצון
מה', כשהיה נלחם עם אויביו
אמר (תהלים כז) אם תחנה עלי
מחנה, בזאת אני בוטח.

והנביא, כשראה צערן של
ישראל בגלות, ולא ראה להם

בעבור זאת, אמר (איכה ג כא)

אתמחון מעלמא כל אנון דאתמר בהון (שמות ז)
(יא) ויעשו גם הם חרטמי מצרים בלטיהם בן.
עד כאן.

בזאת יבא אהרן אל הקדש (ויקרא טז ג). בא וראה
אין אדם מפיק רצון מהקדוש ברנף
הוא אלא בזאת, שעליה נאמר (משלי יח כ) מצא
אשה מצא טוב. וזאת היא (תהלים קיט ככו) עת
לעשות לה'. וכמה עתים יש, ועליהם נאמר
ואל יבא בכל עת. ושלמה אמר אותם בספרו.
(קהלת ג ד) עת לבנות ועת לשחוק. הם כ"ח. ועל
זה הזהיר לאהרן ואל יבא בכל עת אל הקדש,
שהוא (ירמיה ב ג) קדש ישראל לה'.

ובשששכניה הנקראת זאת עם ישראל, שנאמר
בה (ויקרא כו י) ואף גם זאת בהיותם
בארץ אויביהם, ישראל מה הם אויבים לה
אנה הלך דודף היפה בנשים וגו' (שיר השירים ו),
(א) בכמה תחנונים ותפלות, וציצית ותפלין
ושפות וקמים טובים, שעליו נאמר (שמות לא יז)
ביני ובין בני ישראל אות היא. אות של ברית
מילה, אות של שבת, אות של יום טוב, אות
של תפלין. ועליו נאמר (תהלים לב ו) על זאת יתפלל
כל חסיד אליך. מצא אשה מצא טוב וגו'.
והנביא אמר (ירמיה ט כב) אל יתהלל חכם כי אם
בזאת.

ויעקב אבינו בעבור שהיה יודע שזאת היא
היתה עקר להפיק רצון אבינו
שבשמים, צוה לבניו (דף קלא ע"ב) והודיעם
בזאת. שנאמר (בראשית מט כח) וזאת אשר דבר להם
אביהם. ודוד היה יודע שבה מפיק רצון מה',
כשהיה נלחם עם אויביו אמר (תהלים כז ג) אם
תחנה עלי מחנה. בזאת אני בוטח.

והנביא, כשראה צערן של ישראל בגלות,
ולא ראה להם מנוחה וגאלה אלא

זאת אָשִׁיב אֶל לְבִי. וְכֵן מֹשֶׁה (שמות ט טז) וְאוֹלָם
בְּעֶבֶר זֹאת הָעִמְדָתִיךָ. וְכֵן לִיהוּדָה (דברים לג ז)
זֹאת לִיהוּדָה. וּמִי שְׁלֹא שָׁת לְבוֹ גַּם לְזֹאת,
עָלָיו נֶאֱמַר (תהלים צב ז) וּבָכִיל לֹא יִבִּין אֶת זֹאת.
וְעַתָּה צִרְיָךְ אַתָּה לְדַעַת פִּינֹן שֶׁהָאָדָם בָּהּ יִפִּיק
רְצוֹנוֹ, וּבָהּ מְשִׁיג שֵׁם ה' שֶׁזֶּהוּ סוּד עַל
זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד. וְעַל זֹאת וְדָאֵי לְשֵׁם ה'
שֶׁהוּא עַל זֹאת. לָמָּה תִּקְנֵנוּ בַּשְּׁחִרִית תִּפְלָה
לְמִדָּה יְדוּעָה. וְכֵן בְּמִנְחָה לְמִדָּה יְדוּעָה. וְכֵן
בְּעֶרְבִית לְמִדָּה יְדוּעָה. וְכֵן בַּשֶּׁבֶת לְמִדָּה
יְדוּעָה. וְכֵן בַּיּוֹם טוֹב לְמִדָּה יְדוּעָה. וְכֵן
בַּעֲשֻׁרֵת יְמֵי תְשׁוּבָה לְמִדָּה יְדוּעָה. אֲלֵא מָה
שֶׁאָמַר עַל זֹאת, הוּא מוֹרָה שִׁיהֵי'ה הוּא בְּכָל
סְפִירָה וּסְפִירָה. כְּמָה שֶׁאָמַר דָּוִד (ד"א כט יא) לִךְ
ה' הַגְדֵּלָה וְהַגְבֹּרָה וּגו'. וְכָל סְפִירָה אֵין לָהּ
פְּעֻלָּה בַּתַּחְתּוֹנִים, אֲלֵא עַל יְדֵי הַמַּלְכוּת.
שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (תהלים קג יט) וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה.
אֲבָ"ר בְּזִמְנֵן שֶׁצִּרְיָךְ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַצְדִּיק
צְדִיק וְלַעֲשׂוֹת עֲמוֹ צְדָקָה, שֶׁהוּא מַלְכוּת
עִם הַתַּחְתּוֹנִים, נִכְלָלִים בּוֹ כָּל הַסְּפִירוֹת
וְנִקְרָאִים צְדִיקִים עַל שְׁמוֹ. וְה' נִקְרָא עַל שְׁמוֹ
צְדִיק. שֶׁנֶּאֱמַר (שם קמה יז) צְדִיק ה' בְּכָל דְּרָכָיו.
וּמִרְחֹם עַל בְּרִיּוֹתָיו בַּצְּדָקָה.

וְאֵין צְדָקָה אֲלֵא תִפְלָה, שֶׁהִיא צ', תְּשׁוּעָה
אֲמִנִים. ד', אֲרִבַּע קְדָשׁוֹת בְּכָל יוֹם. ק',
מֵאָה בְּרָכוֹת. ה', חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה. וְזֶהוּ
(משלי יד לד) וְצְדָקָה תְּרוֹמָם גּוֹי. וְעָלָיו נֶאֱמַר
לְאַבְרָהָם (בראשית טו ו) וַיַּחֲשֹׁבֶהָ לוֹ צְדָקָה.
וּבְשֶׁהוּא רוֹצֵה לְהִגֵּן בָּהּ נֶאֱמַר בָּהּ (ישעיה נט יז)
וּלְבַשׁ צְדָקָה בְּשָׂרֶיךָ. מִצַּד ה' הִיא
צְדָקָה. וּמִצַּד י' הִיא כּוֹבֵעַ עַל רֹאשׁ צְדִיק,
אוֹת בְּרִית עֲטָרָה בְּרֹאשׁ כָּל צְדִיק. וּמִצַּד ו'
כּוֹבֵעַ עַל רֹאשׁ צְדִיק, אוֹ בְּרִית עֲטָרָה בְּרֹאשׁ כָּל צְדִיק. וּמִצַּד

מְנוּחָה וּגְאֻלָּה אֲלֵא בְּעֶבֶר זֹאת,
אָמַר (איכה ג) זֹאת אָשִׁיב אֶל לְבִי.
וְכֵן מֹשֶׁה - וְאוֹלָם בְּעֶבֶר זֹאת
הָעִמְדָתִיךָ. וְכֵן לִיהוּדָה - וְזֹאת
לִיהוּדָה. וּמִי שְׁלֹא שָׁת לְבוֹ גַּם
לְזֹאת, עָלָיו נֶאֱמַר וּבָכִיל לֹא יִבִּין
אֶת זֹאת.

וְעַתָּה צִרְיָךְ אַתָּה לְדַעַת, פִּינֹן
שֶׁהָאָדָם בָּהּ יִפִּיק רְצוֹנוֹ, וּבָהּ
מְשִׁיג שֵׁם ה' שֶׁזֶּהוּ סוּד עַל זֹאת
יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד. וְעַל זֹאת - וְדָאֵי
לְשֵׁם ה' שֶׁהוּא עַל זֹאת. לָמָּה
תִּקְנֵנוּ בַּשְּׁחִרִית תִּפְלָה לְמִדָּה
יְדוּעָה, וְכֵן בְּמִנְחָה לְמִדָּה יְדוּעָה,
וְכֵן בְּעֶרְבִית לְמִדָּה יְדוּעָה, וְכֵן
בַּשֶּׁבֶת לְמִדָּה יְדוּעָה, וְכֵן בַּיּוֹם
טוֹב לְמִדָּה יְדוּעָה, וְכֵן בַּעֲשֻׁרֵת
יְמֵי תְשׁוּבָה לְמִדָּה יְדוּעָה? אֲלֵא
מָה שֶׁאָמַר עַל זֹאת, הוּא מוֹרָה
שִׁיהֵי'ה הוּא בְּכָל סְפִירָה
וּסְפִירָה, כְּמוֹ שֶׁאָמַר דָּוִד לִךְ ה'
הַגְדֵּלָה וְהַגְבֹּרָה. וְכָל סְפִירָה אֵין
לָהּ פְּעֻלָּה בַּתַּחְתּוֹנִים אֲלֵא עַל יְדֵי
הַמַּלְכוּת, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ וּמַלְכוּתוֹ
בְּכָל מְשָׁלָה.

אֲבָ"ר בְּזִמְנֵן שֶׁצִּרְיָךְ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְהַצְדִּיק צְדִיק וְלַעֲשׂוֹת עֲמוֹ
צְדָקָה, שֶׁהוּא מַלְכוּת עִם
הַתַּחְתּוֹנִים, נִכְלָלִים בּוֹ כָּל
הַסְּפִירוֹת וְנִקְרָאִים צְדִיקִים עַל
שְׁמוֹ. וְה' נִקְרָא עַל שְׁמוֹ צְדִיק.
שֶׁנֶּאֱמַר צְדִיק ה' בְּכָל דְּרָכָיו.
וּמִרְחֹם עַל בְּרִיּוֹתָיו בַּצְּדָקָה.
וְאֵין צְדָקָה אֲלֵא תִפְלָה, שֶׁהִיא צ'
תְּשׁוּעָה אֲמִנִים. ד' - אֲרִבַּע
קְדָשׁוֹת בְּכָל יוֹם. ק' - מֵאָה
בְּרָכוֹת. ה' - חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה.
וְזֶהוּ וְצְדָקָה תְּרוֹמָם גּוֹי. וְעָלָיו
נֶאֱמַר לְאַבְרָהָם וַיַּחֲשֹׁבֶהָ לוֹ
צְדָקָה.

וּבְשֶׁהוּא רוֹצֵה לְהִגֵּן בָּהּ, נֶאֱמַר
בָּהּ (ישעיה נט) וּלְבַשׁ צְדָקָה בְּשָׂרֶיךָ.
מִצַּד ה' הִיא צְדָקָה. וּמִצַּד י' הִיא
כּוֹבֵעַ עַל רֹאשׁ צְדִיק, אוֹ בְּרִית עֲטָרָה בְּרֹאשׁ כָּל צְדִיק. וּמִצַּד

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה בימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוצץ).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוצץ ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹוהּ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמאי וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמאי וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מְדַלֵּג על הַהָרִים מְקַפֵּץ על הַגְּבָעוֹת:
 דוֹמָה דודי לְצִמִּי אוֹ לְעֶפֶר הָאֵלִילִים הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחֵר כְּתִלְנוּ
 מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלָלוֹת מִצִּיץ מִן הַחֲרָבִים:
 עֲנֵה דודי וְאָמַר לִי קוֹמִי לָךְ רַעֲיָתִי יָפֶתִי וְלִבִּי לָךְ.

(בשיר השירים פ' ב, ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקיננו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בנמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')

ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן?

שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.

רואים מהזוהר הקדוש שעיקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:

שכוחו של הגואל העצום מולך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 ובאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם יון גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)),
 וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים]
 עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות,
 ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך
 יזכפלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קכ"ח ע"ב), מגודל
 מעלת "מזבח הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות
 [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לכיש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**